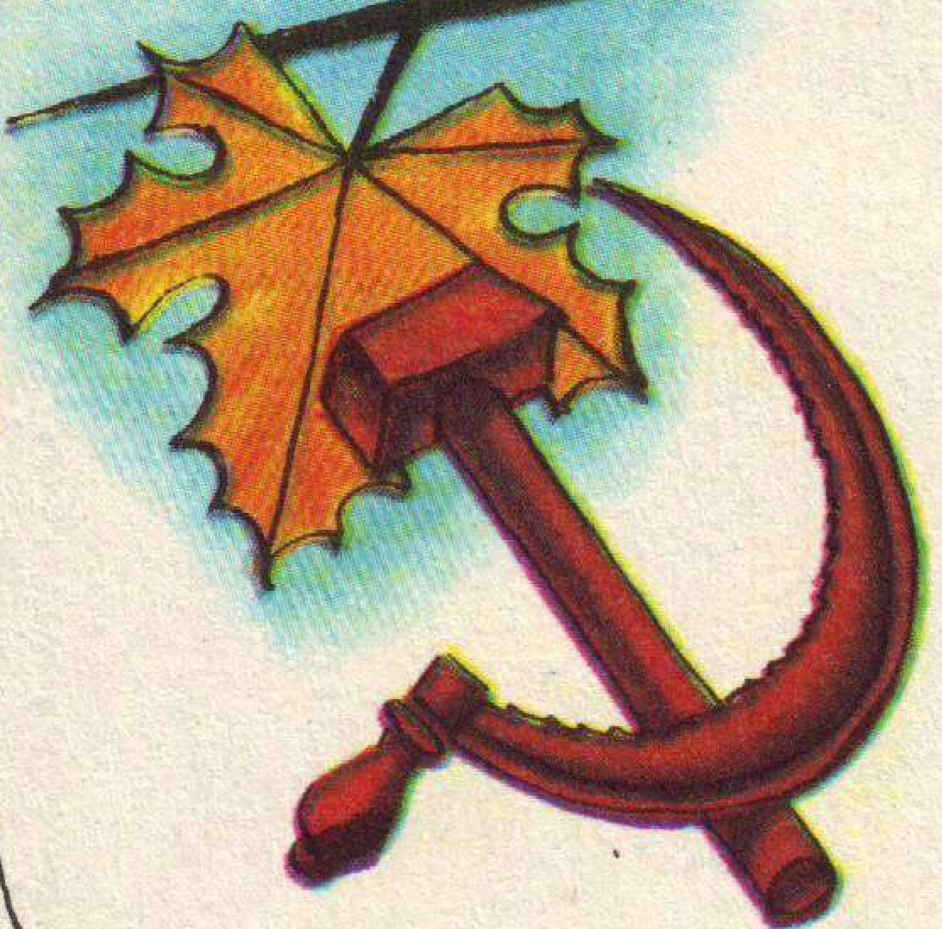
ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

10
ЖОВТЕНЬ
1986

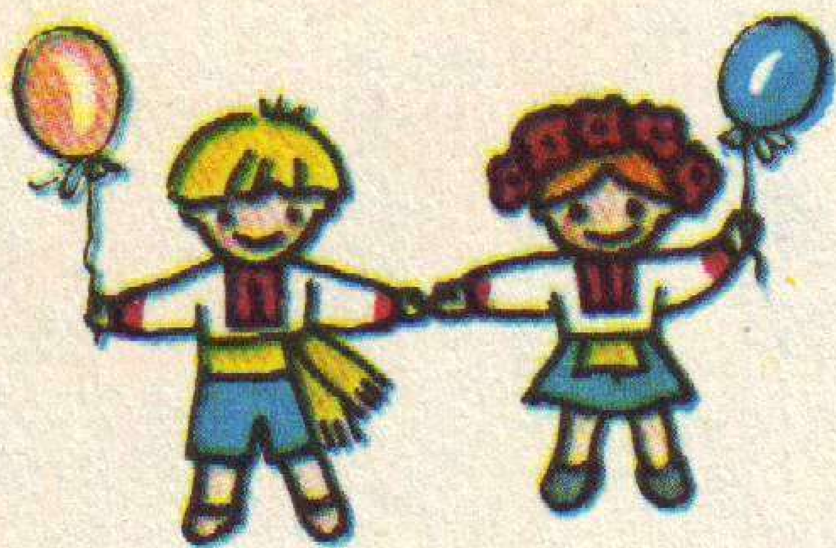

7 ЖОВТНЯ — ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

Вірш Володимира МОРДАНЯ

БАГРЯНА ОСІНЬ

Тихо, тихо у діброві,
Сплять тумани на ріці.
Я несу листки кленові,
Як червоні прапорці.
Даленіє неба просинь.
І курличуть журавлі,
Що уже багряна осінь
Хазяйнує на землі.

Написав Юрій ЯКОВЛЄВ

Наша Батьківщина — Радянський Союз — безмежна й могутня країна. На географічній карті вона схожа на птаха, що широко розпростер крила. Одне крило дістає Тихого океану, друге сягає Балтійського моря.

В нашій країні живуть різні народи, розмовляють різними мовами, співають різних пісень. У кожного народу своя історія, свій шлях. Революція об'єднала народи в одну сім'ю. І тоді народилася нова, велика й непереможна країна — Союз Радянських Соціалістичних Республік — СРСР.

Слово «союз» і слово «сім'я» дуже близькі своїм значенням. У сім'ї всі люблять один одного, допомагають одне одному. У сім'ї все спільне: і радість, і горе. В сім'ї однаково люблять усіх дітей. Так і в нашому Союзі, де аж п'ятнадцять респуб-

Намалювала Олена КОРКІЩЕНКО

лік. Між них — Російська, Українська, Білоруська, Узбецька, Казахська, Грузинська, Азербайджанська, Литовська, Молдавська, Латвійська, Киргизька, Таджицька, Вірменська, Туркменська й Естонська. Одні республіки більші, другі менші. Але всі рівні. А всі народи в них рівноправні. У цьому наша сила.

В кожної республіки свої скарби. Одна уславилась пшеницею, друга бавовником, третя лісами. В цій ось добувають нафту, а в тій вугілля. Праця й багатство усіх республік — це багатство усього народу. І хоч кожен народ живе у своєму краї, у своїй республіці, всі роблять одну спільну справу — разом будують щасливе життя. П'ятнадцять республік — п'ятнадцять дочок. А мати у них одна — Радянська Батьківщина.

Цю добірочку віршів ми друкуємо до 50-річчя від дня народження давнього друга «Малятка», відомого українського радянського поета Миколи Вінграновського.

СОН

Вночі під ранок у гнізді,
У комишах при мамі
Проснулось каченя собі
І глянуло в тумані
На срібне мамине перо,
На срібне небо повне.
Перевернулось на крило
І знов заснуло сонне.
І снився каченяті сон,
Солодкий сон при мамі:
Цвіте куга, цвіте пасльон
При березі в тумані.
Цвіте при хмарі хмареня,
І зірка недалечко...
І чуло сонне каченя:
Цвіте його крилечко.
Цвіте на небо, на політ,
На голубі тумани,
На синій цвіт, на синій світ
В гніздечку біля мами...

СОНЕЧКО

Куди тобі, сонечко?
До зими.
Ось моє віконечко!
Підвези.
Де ж ті везли-везлики,
Як нема?
Везлики-замерзлики
Край вікна!
Що ж мені робитоньки?
Я пішло
На затоки й витоки,
Де було.
Там я і сидітиму
На горі.
На морозі грітиму
Снігурів!

ЗАЙЦІ

Під рябими кущами вухатими,
Де стерня босі ноги коле,
Зайці котять передніми лапами
По городах капусту в поле.

Малюнок Ірини ОСТРОМЕНСЬКОЇ

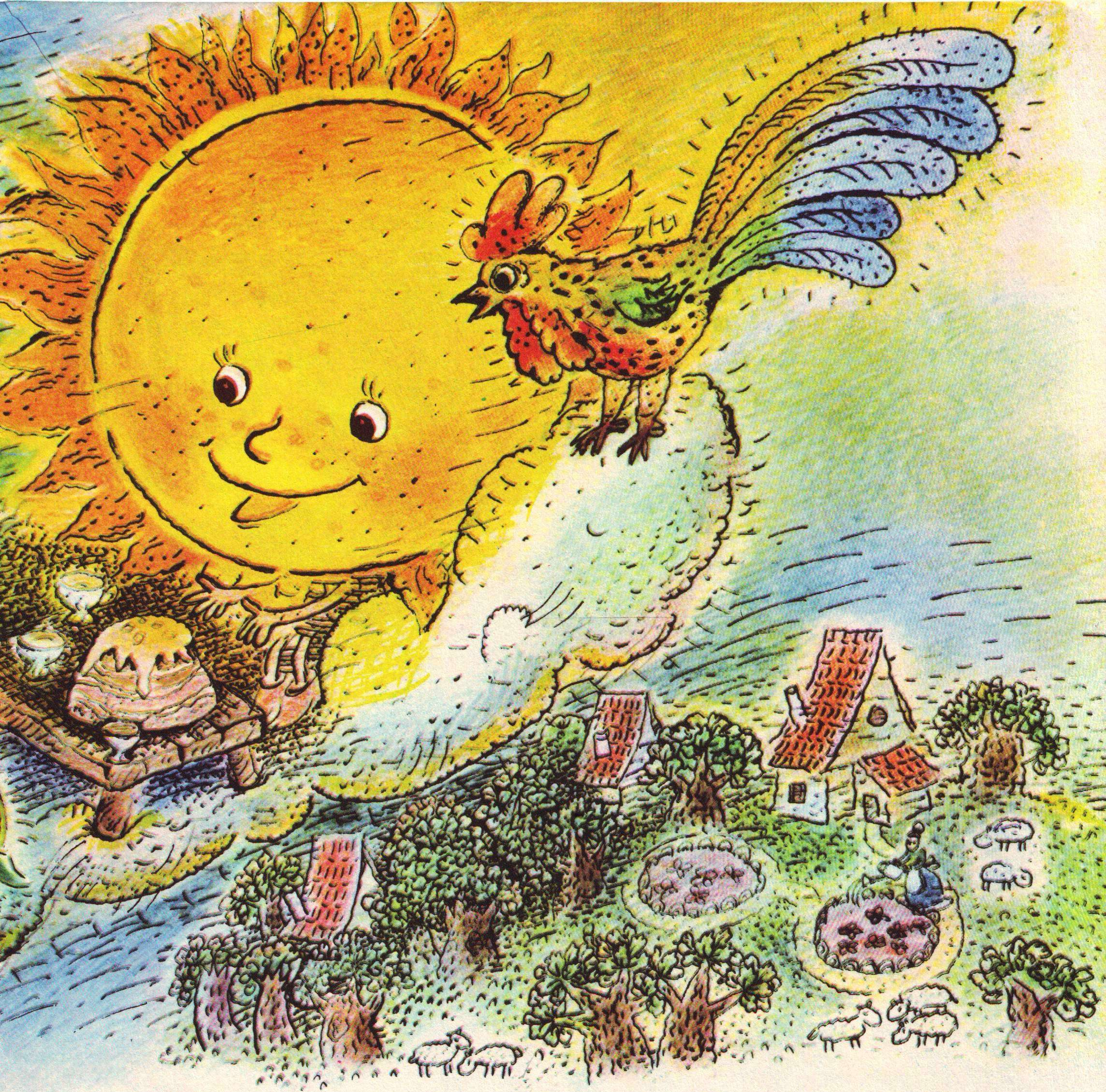

ТРИ БРАТИ

Англійська казка

Високо в небі, у маленькому затишному будиночку, жили собі три брати — Сонце, Місяць і Півник.
Півник весь час клопотався по господарству. На світанні він будив Сонце, і коли воно з'являлося в небі, люди радісно казали: «О, який сьогодні сонячний день! Яка чудова погода!»
Увечері Сонце верталось додому, і тоді Півник будив до роботи Місяця. Але, правду сказати, Місяць був лінькуватий і часто, мандруючи нічним небом, ховався подрімати у хмарах. Від того на землі ставало так темно, що люди не могли навіть розпізнати одне одного і бродили манівцями.
Якось, коли Сонце стояло серед неба на чатах, Місяць прокинувся від сну, бо його діймала спрага, позіхнув і, не підводячись із ліжка, став гукати:
— Гей, Півнику! Скоч-но вниз до колодязя та принеси мені води.
— Ні,— каже Півник,— не можу. Я ще й половини своєї роботи не зробив. А скоро повернеться братик Сонце і треба для нього наготувати вечерю. Чого б тобі самому не спуститися до колодязя?
Ох же ж і розсердився на Півника Місяць!
— Та як ти смієш! — вигукнув він.— Я цілісіньку ніч працюю, а ти навіть води мені не хочеш подати. Після цього не брат ти мені! Геть звідсіля! — І, вхопивши Півника за гребінь, він скинув його вниз, на землю.

Місяць лишився сам. А незабаром вернулось додому Сонце.
— Де це наш братик Півник? — запитало воно.
— Хто його зна,— відказав Місяць і квапливо вислизнув з будинку.
Час минав, а Півник не з'являвся. Так і споночіло.
А на ранок Сонце почуло крізь сон

Малюнок Лариси ВОЛОДЧЕНКО

голосисте «Ку-ку-рі-ку-у-у!» Півників голос линув десь знизу, від землі, й Сонце зразу здогадалося, що вчинив з Півником Місяць.

Коли Місяць вернувся додому, Сонце стріло його на порозі і сказало:

— Ти — жорстокий, я не можу бути з тобою і залишаю тебе.

З того часу вони живуть окремо.

— Ку-ку-рі-ку-у-у! — щоранку гукає Півник у бік будиночка, де живе Сонце.

Сонце прокидається й освітлює землю. Уночі на небо виходить Місяць. Але Півник ніколи не вітає його. Тому Місяць світить тьмяно. Та хіба може яскраво світити той, у кого не лишилося на світі жодного друга!

САМОРОБКА

Ягоди глоду й горобини, каштани й жолуді, кумедний сучок, зламана вітром гілочка ялини і кленове листя — все тут знадобиться в роботі. З цього чудового природного матеріалу можна виготовити багато цікавих іграшок і аплікацій. Тільки будьте уважні, наполегливі, й осіння казка відкриє вам усі свої таємниці.

МАЛЯТКО

Намалював Яким ЛЕВИЧ

Аплікація Єлизавети МАКСИМОВОЇ

БІЛОЧКИ

В темному ялиновому лісі з ранку до пізнього вечора невтомно хазяйнують білочки. То спритно вихопляться на верхівку високої ялини, то перестрибнуть з гілки на гілку, то спустяться на землю збирати гриби. Он на гострому сучку вони прилаштували сушитися червоноголовий підосичник і кілька тонконогих опеньків. А в лісових коморах ховали смачних горіхів.

Пізньої осені поміняють білочки свої червоні сукенки на сірі зимові шубки. У верховітті густих ялин у них багато теплих кубелець. В засланих м'яким мохом глибоких дуплах білочки годують і виховують своїх малят-білченят, а в зиму вони ховаються там від лютих морозів та холодних вітрів.

Найвеселіше, найспритніше і найдбайливіше звірятко в наших лісах — прудконога білочка.

Написав Іван СОКОЛОВ-МИКИТОВ

А чи знаєш ти, як зимують зайчик та їжачок?

Намалювала Галина ЧЕРНЕНКО

ДИМКІВСЬКІ

Намалювала Тамара ЄЛИСТРАТЕНКО

Димківську іграшку впізнаєш зразу — така вона райдужно святкова, така приваблива, кумедна і на жодну іншу дитячу забавку не схожа.

Народилося це веселе ремесло у російському селі Димкові давнопредавно. Зараз навіть не скажеш, коли саме. Батьки передавали його своїм дітям. Дідусі й бабусі — онукам. А діти й онуки, повироставши, бралися навчати своїх дітей та онуків. І дожило це чудове вміння аж до наших днів.

Роблять димківську іграшку із звичайнісінької глини, тільки білої. Вимісять її старанно та й ліплять, що кому заманеться. А вже потім беруться розфарбовувати. Один злагодить круторогого задерикуватого баранця, та не просто собі абиякого, а голосистого свищика. Другий вимудрує вершника на баскому коні. Третій — бундючного в золотих коралах індика. Четвертий — панну в капелюсі та рясній спідниці. А п'ятий скомпонує цілу ярмаркову сценку. І все це — як живе. Бо той, хто робить димківську іграшку, має пильне око, вмілі руки, лагідну вдачу й веселу вигадку.

Вимандровують із села Димкове іграшкові баранці й коники, гусенята й павичі у широкий світ. І приносять людям в оселю ласкаве тепло і щиру радість.

Розповів Анатолій ГРИГОРУК

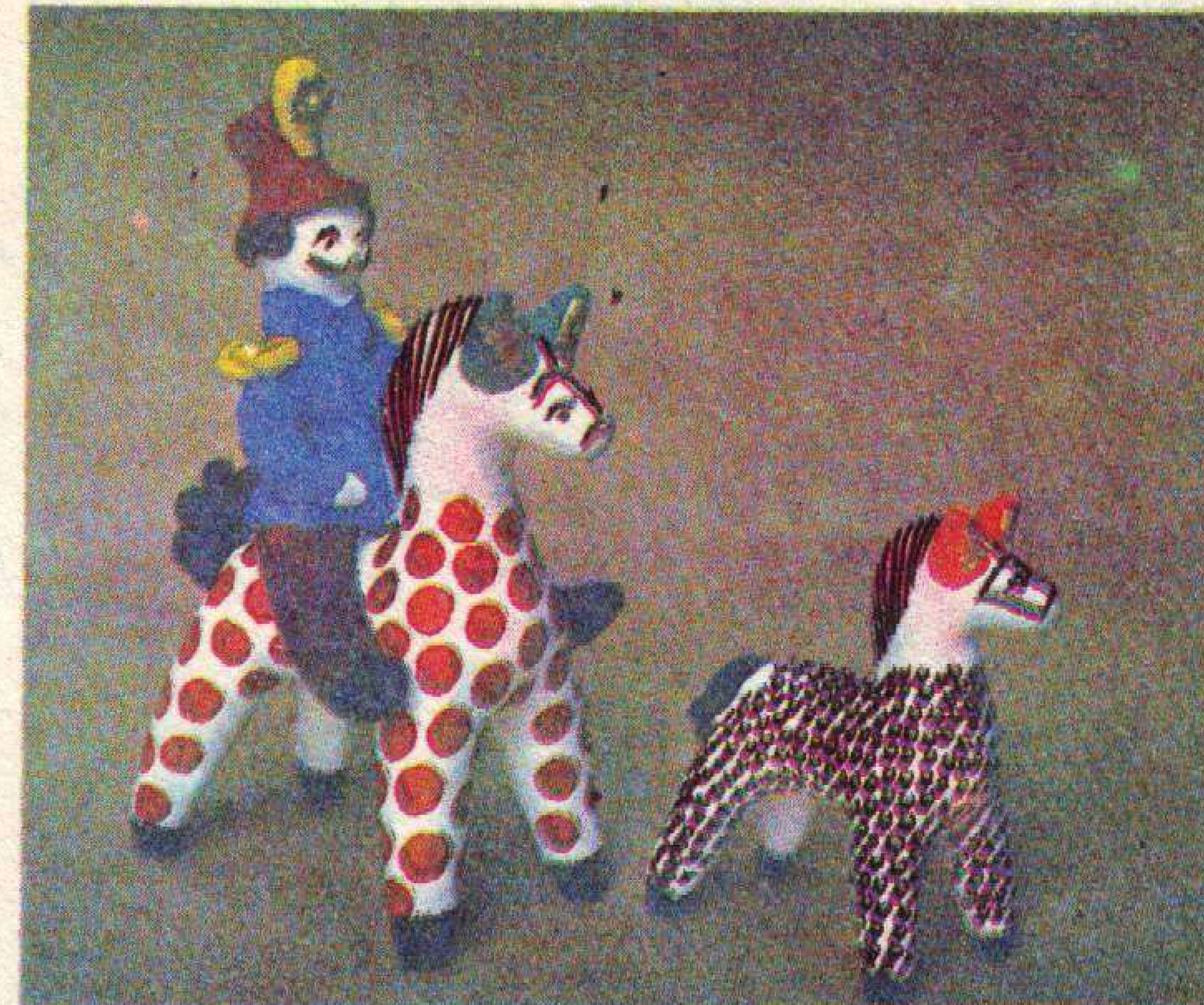
ІГРАШКИ

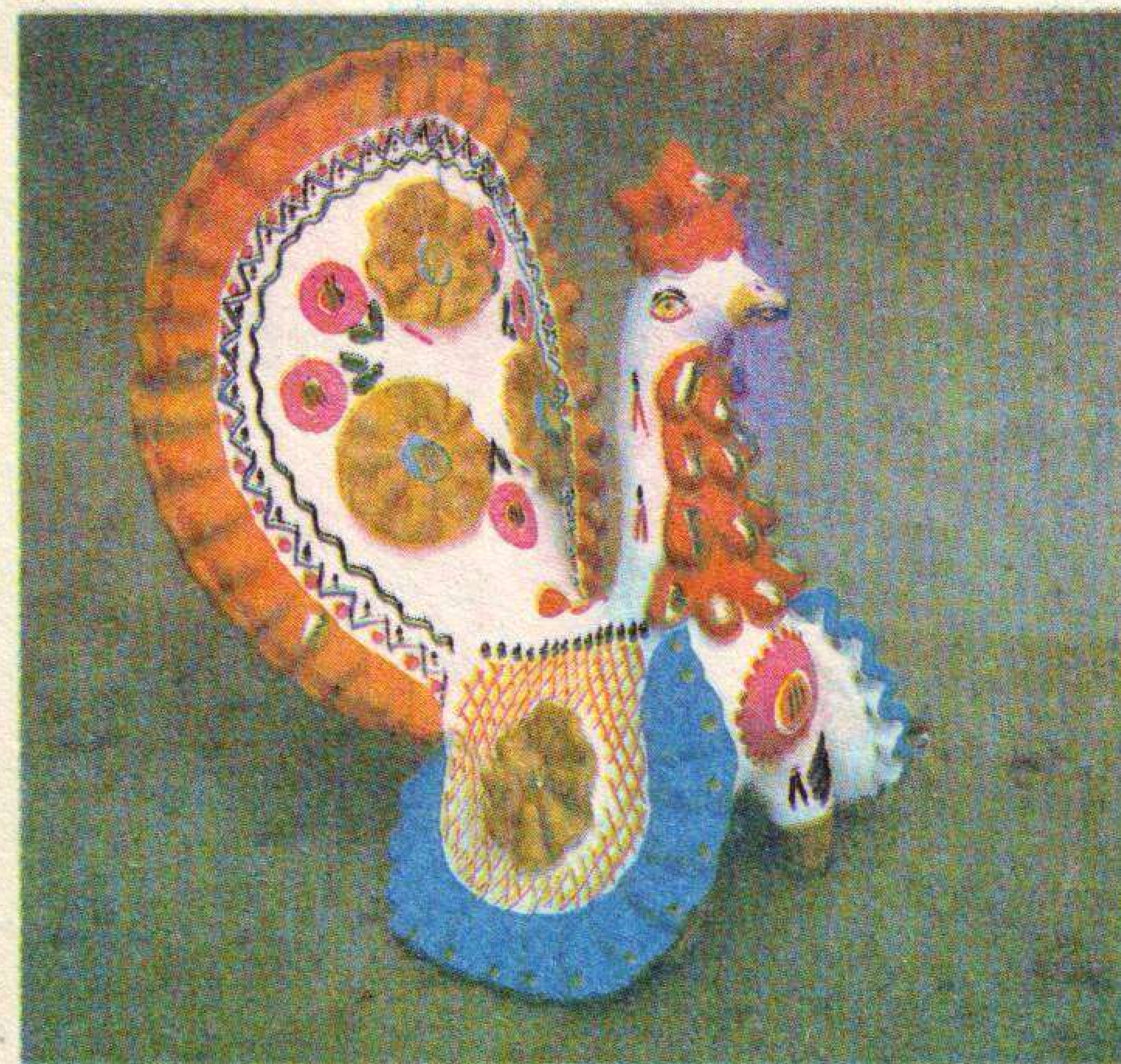
Фото Володимира **ШУМКОВА**

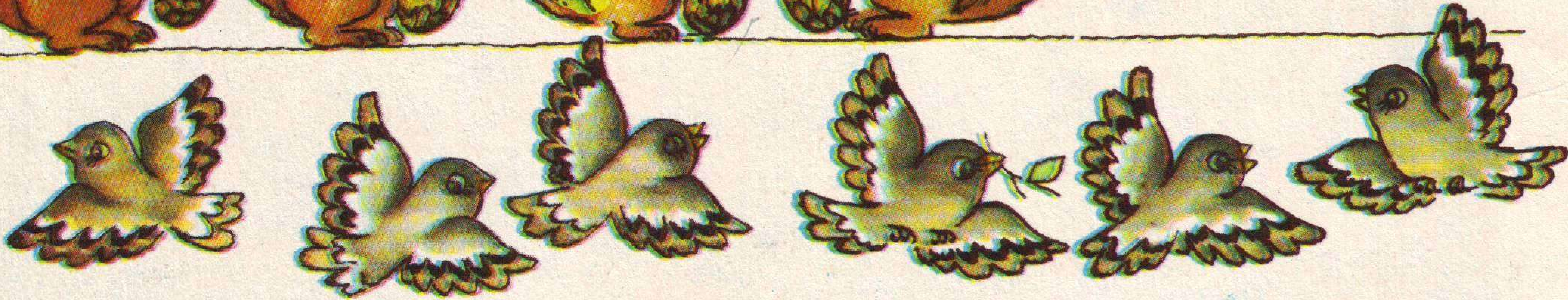

ДЗВІНОЧОК

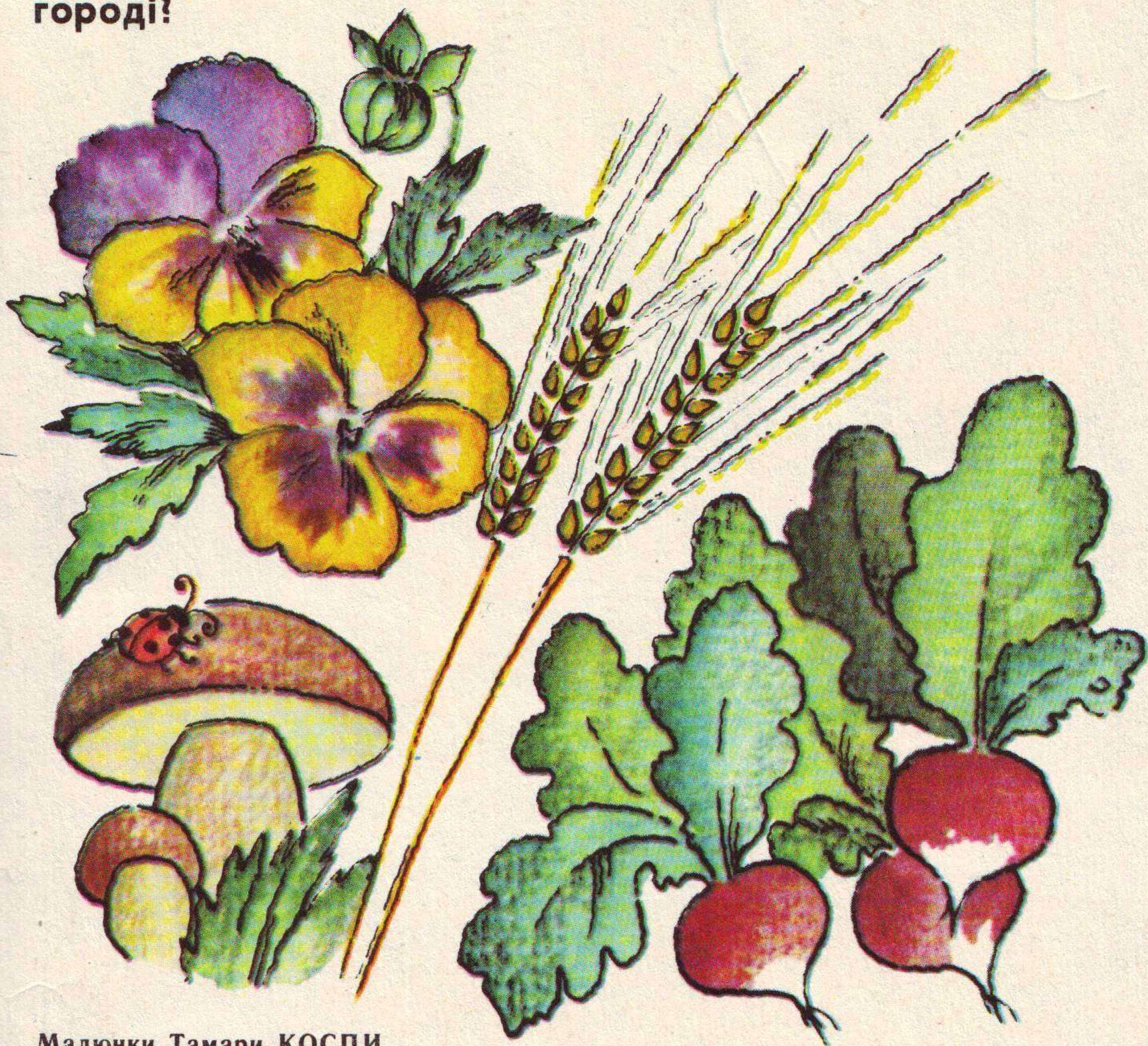

Кого менше — білочок чи горобчиків! На скільки!

і садили молоді .
Викопали 6 ямок, а деревець 7.
Чи досить з викопали
ямок, щоб посадити ?

Що росте в лісі, що в полі, а що у квітнику та на городі?

Малюнки Тамари КОСПИ

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р.
Київ.
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

МАЛЫШОК
№ 10 (322) 1986

Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь»
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

Головний редактор
С. О. Єфіменко.

Редакційна колегія:
А. І. Григорук (відповідальний секретар), А. С. Камінчук. Н. Й. Лопухова, К. В. Назаренко, Л. М. Письменна, О. Л. Рябокляч, Л. Я. Сергієнко, Є. А. Таранова, А. К. Тетьора, О. Н. Яблонська.

Художній редактор Я. Д. Левич.
Технічний редактор В. О. Власенко.

Здано до набору 18.07.86.
Підписано до друку 22.08.86.
Формат видання $84 \times 108^1/_{16}$.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл.-вид. арк. 2,67.
Тираж 639000 пр. Зам. 6-206.

Поліграфкомбінат ордена «Знак Пошани» видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь». 252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ордена «Знак Почета» издательства ЦК ЛКСМУ «Молодь». 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці Світлани Середенко
Макет Валерія Горбачова

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

20 к. Індекс 74304.

ВИСНЕ НЕБО СИНЄ

Слова Якова ЩОГОЛІВА

Висне небо синє,
Синє, та не те,
Світе, та не гріє
Сонце золоте...
Здалека під небом,
В вирій летючи,
Голосно курличуть
Журавлів ключі.

Музика Якова СТЕПОВОГО

mp

Вис-не не-бо си- нє, си-нє та не те;

mp

сві-те, та не грі- є сон-це зо-ло- те...

Намалювала Світлана СВІТЛИЧНА